

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobkyně**: CH. L.**, zastoupené Mgr. Lilianou Vochalovou, advokátkou se sídlem Jindřišská 7, 110 00 Praha 1, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí ze dne 17. 12. 2002, č. j. OAM-1438/LE-12-12-2002, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 3. 2004, č. j. 15 Az 466/2003-14,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 17. 12. 2002 zamítl žalovaný žádost žalobkyně o azyl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu; zároveň vyslovil, že žalobkyni se neuděluje azyl podle § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a že se na ni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

V žalobě proti tomuto rozhodnutí žalobkyně uvedla – kromě obecného tvrzení o nesprávném posouzení skutkového stavu věci ze strany žalovaného – že opustila vlast kvůli

mimořádně tíživým životním podmínkám, a požádala proto soud, aby zvážil možnost udělit jí humanitární azyl.

Krajský soud v Ústí nad Labem žalobu zamítl rozsudkem ze dne 24. 3. 2004. V řízení před správním orgánem neshledal žádné vady a žalobkyně ani podle jeho úsudku neuváděla skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů podle § 12 zákona o azylu. Ve správním řízení žalobkyně poukazovala toliko na svou nepříznivou osobní a ekonomickou situaci; žalovaný tedy rozhodl správně.

Proti zamítavému rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) včas kasační stížnost. Domnívá se, že krajský soud měl žalobě vyhovět, neboť žalovaný porušil ustanovení § 3 odst. 3, 4 a § 46 správního řádu; krom toho řádně nezdůvodnil, proč nejsou stěžovatelkou uváděné důvody hodné zvláštního zřetele a proč nemohou vést k udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Stěžovatelka se přitom, jak uvedla ve správním řízení, nemůže vrátit do vlasti, neboť osiřela; její situace je proto mimořádná a hodná zvláštního zřetele a stěžovatelce by měl být humanitární azyl udělen.

Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Závěrem stěžovatelka požádala o to, aby její kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek; tato žádost se však - s ohledem na zamítnutí kasační stížnosti – stala bezpředmětnou.

Kasační stížnost není důvodná.

Co se týče namítaných vad správního řízení, jsou formulovány tak obecně, že nedosahují kvality kasačního důvodu neboli tzv. stížního bodu. Pouhý poukaz na ustanovení právního předpisu nebo jeho citace [ať už se takto cituje ustanovení § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), nebo ustanovení jiného právního předpisu – zde například správního řádu] jako stížní bod neobstojí, není-li doplněn konkrétním skutkovým tvrzením. Je ostatně podružné, zda se účastník vyjadřuje vlastními slovy nebo slovy zákona, pokud z jeho námitek jasně plyne, v čem spatřuje pochybení žalovaného. Ze stěžovatelčina podání to však zřejmé není a soudu nepřísluší za stěžovatelku taková pochybení domýšlet. Převážnou část důvodů, které stěžovatelka sama označuje jako důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., je tak nutno považovat za důvody jiné ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., jimiž se soud nemůže zabývat věcně.

Jedinou procesní námitkou podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., která je dostatečně konkrétní, je tak námitka, podle níž žalovaný nedostatečně zdůvodnil neudělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. Tato námitka však není důvodná, neboť žalovaný v dané věci vůbec neměl posuzovat důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu. Pokud totiž v řízení o žádosti o udělení azylu vyplyne některá ze skutečností taxativně uvedených v § 16 odst. 1 zákona o azylu, pak správní orgán - za předpokladu, že běží lhůta stanovená v odstavci 2 téhož ustanovení – bez dalšího takovou žádost zamítne; konečným způsobem tak ve věci rozhodne, aniž zjišťuje existenci některého z důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona. Podmínkou pro rozhodování

o udělení azylu z některého z důvodů předvídaných v ustanoveních § 13 a § 14 zákona je přitom nezjištění existence důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona a neudělení azylu podle tohoto ustanovení. Krajský soud opomněl žalovanému toto pochybení vytknout; toto opomenutí však na správnosti jeho závěru o nedůvodnosti žaloby nic nemění.

Na okraj se uvádí, že podobným pochybením žalovaného, které nemělo vliv na zákonnost jeho rozhodnutí, je i rozhodování o překážce vycestování podle § 91 zákona o azylu: to, zda u žadatele je či není dána překážka vycestování, totiž žalovaný posuzuje jen v rozhodnutí o neudělení nebo odnětí azylu (§ 28 zákona o azylu). Rozhodnutí, jímž byla stěžovatelčina žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná, sice obsahovalo i výrok o neudělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu; ten ovšem vyřčen být neměl, a ani výrok, který je pojmově spjat s výrokem nadbytečným, tedy neměl být součástí rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného ale i přes tuto nesprávnost obstojí, neboť stěžovatelka nebyla těmito dalšími výroky zkrácena na svých právech.

Stejně jako nadbytečné výroky nezhoršily stěžovatelčino právní postavení, nemohly je ani zlepšit a založit jí další práva. Bez ohledu na to, co žalovaný přidal do výroku rozhodnutí nad rámec své povinnosti, tak stěžovatelka nemůže úspěšně napadat nedostatečné zdůvodnění jeho závěrů ohledně humanitárního azylu. Ty části odůvodnění, které se vztahují k nadbytečnému výroku podle § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu, jsou totiž samy nadbytečné. Jelikož k nim soud nepřihlíží, jejich rozsah a obsah je nedůležitý.

Podobnou argumentací lze doložit i nedůvodnost druhé námitky, jíž stěžovatelka napadá samotné hmotněprávní posouzení věci: její osobní situace je podle ní tak zřetele hodná, že zasluhuje udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Tento závěr je však nesprávný: o tom, zda jsou u žadatele dány důvody hodné zvláštního zřetele a zda mu z této příčiny udělit azyl z humanitárních důvodů, rozhoduje žalovaný jen tehdy, nebyly-li v řízení zjištěny důvody pro udělení azylu podle § 12. V řízení se stěžovatelkou však důvody podle § 12 vůbec zjišťovány nebyly, neboť stěžovatelčiny výpovědi nesvědčily o existenci jakéhokoli pronásledování a nedaly k takovému zjišťování nejmenší podnět. Domáhat se udělení azylu z humanitárních důvodu tak nelze již jen z tohoto důvodu. Kromě toho podléhá udělování humanitárního azylu správnímu uvážení, které soud přezkoumává jen v omezeném rozsahu. Zrušit rozhodnutí správního orgánu může jen tehdy, pokud správní orgán překročil meze správního uvážení nebo je zneužil; nemůže však nahrazovat jeho volnou úvahu úvahou vlastní a – za předpokladu, že správní orgán při rozhodování postupoval řádně – vytýkat mu, že užil své rozhodovací diskrece tak či onak.

Stěžovatelka se svými námitkami neuspěla. Jelikož v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně (stěžovatelka) nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto

úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. června 2005

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu